

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Den Europæiske Unions Rets dom af 24. marts 2021, Picard mod Kommissionen (T-769/16), ophæves.
- Annullation af afgørelsen om anticiperet fastsættelse af visse elementer af appellants pensionsrettigheder eller undladelsen af at træffe en sådan afgørelse, som er påkrævet i henhold til personalevedtægten, som følge af den meddelelse, som han den 4. januar 2016 fik tilsendt af lederen af sektionen »Pensioner«, hvorved han som svar på sin anmodning af samme dag blev underrettet om, at beregningen af hans pensionsrettigheder var blevet ændret som følge af hans genansættelse i ansættelsesgruppe II med virkning fra den 1. juni 2014, at hans pensionsalder var blevet ændret til 66 år, og at den årlige tilskrivningssats for pensionsrettigheder var blevet ændret til 1,8 % med virkning fra den 1. juni 2014.
- Annullation, i det omfang det er fornødent, af afgørelsen af 25. juli 2016 truffet af direktøren for direktorat E i Kommissionens GD for »Menneskelige Ressourcer« for så vidt som appellants klage af 1. april 2016 over denne afgørelse eller en manglende afgørelse som følge af meddelelsen af 4. januar 2016 blev afvist med henvisning til, at der ikke var tale om en akt, der indeholder et klagepunkt, og subsidiært, at klagen var ubegrundet.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne i begge instanser.

Anbringender og væsentligste argumenter

Til støtte for appellen har appellanten gjort gældende, at den appellerede dom er behæftet med en retlig fejl, for så vidt som Retten begrænsede rækkevidden af overgangsforanstaltningerne i artikel 21 og 22, med undtagelse af artikel 22, stk. 4, artikel 23, 24a og artikel 31, stk. 6 og 7, i bilag XIII til vedtægten, der i henhold til artikel 1, stk. 1, i bilagene til ansættelsesvilkårene for Unionens øvrige ansatte (herefter »ansættelsesvilkårene«) finder »tilsvarende anvendelse på de øvrige ansatte, der var i tjeneste den 31. december 2013«.

Retten fastslog nemlig fejlagtig, at indgåelsen af en ny kontrakt som kontraktansat med henblik på at rykke op i en stilling i en højere ansættelsesgruppe efter ikrafttrædelsen af den ændrede vedtægt i 2014 hvad angår kontraktansatte ved en analog anvendelse af overgangsbestemmelserne kan sidestilles med en tjenstemands »endelige udtræden af tjenesten«, hvilket bevirker, at de omhandlede overgangsbestemmelser ikke længere finder anvendelse.

Retten undlod herved navnlig at tage hensyn til de mål, som lovgiver forfølger, de karakteristiske træk ved pensionsordningen for Unionens tjenstemænd og øvrige ansatte og terminologien i artikel 1, stk. 1, i bilaget til ansættelsesvilkårene, idet den i denne forbindelse fejlagtigt sidestillede indgåelsen af en ny kontrakt i umiddelbar forlængelse af en tidligere kontrakt med »udtrædelse af tjenesten« eller »tjenestens ophør« til trods for, at appellanten fortsat var tilsluttet samme pensionsordning og fortsat var ansat som kontraktansat i samme institution.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Supremo Tribunal Administrativo (Portugal) den 18. juni 2021 — Instituto de Financiamento da Agricultura e Pescas IP (IFAP) mod AB, CD og EF

(Sag C-374/21)

(2021/C 357/13)

Processprog: portugisisk

Den forelæggende ret

Supremo Tribunal Administrativo

Parter i hovedsagen

Appellant: Instituto de Financiamento da Agricultura e Pescas IP (IFAP)

Indstævnte: AB, CD og EF

Præjudicielle spørgsmål

1) Er artikel 3, stk. 1, i forordning (EF, Euratom) nr. 2988/95⁽¹⁾ af [18.] december 1995 til hinder for nationale bestemmelser, hvorefter en forældelsesfrist ikke kan finde anvendelse ved udløbet af fristens udløb på fire eller otte år i forbindelse med en indledt tvangsfuldbyrdsprocedure, idet dette spørgsmål kun kan prøves i forbindelse med et forvaltningsretligt søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelsen om tilbagebetaling af beløb, der er opkrævet med urette på grundlag af en konstateret uregelmæssighed?

Såfremt dette spørgsmål besvares benægtende:

2) Skal den frist på tre år, der er fastsat i artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 2988/95, anses for en forældelsesfrist, der finder anvendelse på en gæld, der opstår som følge af en handling, der medfører tilbagebetaling af beløb, der er modtaget med urette på grund af uregelmæssigheder i forbindelse med finansieringen? Begynder denne frist at løbe fra tidspunktet for vedtagelsen af den pågældende afgørelse?

Såfremt dette spørgsmål besvares benægtende:

3) Er artikel 3 i forordning nr. 2988/95 til hinder for en national lovgivning, hvorefter den forældelsesfrist, der finder anvendelse på en gæld afbrydes, når de subsidiært ansvarlige personer i det støttemodtagende selskab ved den inddrivelse, der følger heraf over for disse, modtager en behørig forkyndelse, og forbliver fristen afbrudt, indtil der er truffet en endelig afgørelse eller afsagt en retskraftig dom vedrørende den indsigelse, som disse subsidiært ansvarlige personer har rejst?

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 2988/95 af 18.12.1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser (EFT 1995, L 312, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Conseil d'État (Belgien) den 24. juni 2021 — Société de Logement de Service public Sambre et Biesme SCRL mod Société Wallonne du Logement

(Sag C-383/21)

(2021/C 357/14)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Conseil d'État

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Société de Logement de Service public Sambre et Biesme SCRL

Sagsøgt: Société Wallonne du Logement

Præjudicielle spørgsmål

1) Skal artikel 12, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU⁽¹⁾ af 26. februar 2014, som ændret ved Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 2015/2170⁽²⁾ af 24. november 2015, om offentlige udbud og om ophævelse af direktiv 2004/18/EF fortolkes således, at denne bestemmelse har direkte virkning?

2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, skal artikel 12, stk. 3, i nævnte direktiv 2014/24/EU da fortolkes således, at betingelsen for, at en ordregivende myndighed, i det foreliggende tilfælde et almennyttigt boligselskab, er repræsenteret i den kontrollerede juridiske persons beslutningstagende organer, i det foreliggende tilfælde et interkommunalt andelsselskab, er opfyldt alene med den begrundelse, at en person, der er medlem af dette interkommunale andelsselskabs bestyrelse, i sin egenskab af medlem af kommunalbestyrelsen i en anden deltagende ordregivende myndighed, i det foreliggende tilfælde en kommune, alene på grund af faktiske omstændigheder, og uden at der foreligger en retlig garanti for repræsentation, ligeledes er bestyrelsesmedlem i det almennyttige boligselskab, samtidig med at kommunen er andelshaver (ikke eneandelshaver) i såvel den kontrollerede enhed (det interkommunale andelsselskab) som det almennyttige boligselskab?